TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 13. novembrī *

Lieta C-227/07

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2007. gada 8. maijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Šoters [*M. Shotter*] un K. Mojcesoviča [*K. Mojzesowicz*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Polijas Republiku, ko sākotnēji pārstāvēja E. Osņecka-Tamecka [*E. Ośniecka-Tamecka*] un T. Novakovskis [*T. Nowakowski*], pēc tam — M. Dovģelevičs [*M. Dowgielewicz*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — poļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents), L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 10. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, valsts tiesībās pareizi netransponējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp., turpmāk tekstā — "piekļuves direktīva"), it īpaši tās 4. panta 1. punktu par pienākumu savā starpā pārrunāt savstarpējo savienojumu un 5. panta 1. punkta pirmo daļu par

valsts pārvaldes iestāžu pilnvarām veicināt un attiecīgos gadījumos saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem nodrošināt atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu un savietojamību, Polijas Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

2 Piekļuves direktīvas preambulas sestajā apsvērumā noteikts:

"Tirgos, kur joprojām turpina pastāvēt ļoti atšķirīga spēku sadale sarunās starp uzņēmumiem un kur daži uzņēmumi izmanto citu uzņēmumu nodrošināto infrastruktūru to pakalpojumu sniegšanai, ir lietderīgi izveidot sistēmu, lai nodrošinātu to, ka tirgus darbojas efektīvi. Ja komerciālās sarunas neizdodas, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāspēj nodrošināt atbilstīga piekļuve pakalpojumiem un to savstarpējais savienojums, un savietojamība lietotāju interesēs. Jo īpaši tās var nodrošināt pilnīgu pārklājumu, nosakot pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē lietotāju piekļuvi. Piekļuves līdzekļu kontrole var būt saistīta ar īpašumtiesībām vai kontroli pār fizisko saiti ar pakalpojumu lietotāju (vai nu fiksētu, vai mobilu) un/vai spēju mainīt vai atsaukt valsts numuru vai numurus, kas vajadzīgi, lai piekļūtu lietotāja tīkla pieslēguma punktam. Šāds gadījums varētu rasties, ja, piemēram, tīkla operatoriem būtu nepamatoti jāierobežo lietotāju izvēle pieejai Interneta portāliem un pakalpojumiem."

3 Šīs direktīvas preambulas četrpadsmitajā apsvērumā paredzēts:

"Direktīva 97/33/EK noteica pienākumu spektru, kas jāuzliek uzņēmumiem, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, proti, caurskatāmība, nediskriminācija, atsevišķa grāmatvedība, piekļuve un cenu kontrole, tostarp cenu orientācija. Šis iespējamo pienākumu spektrs būtu jāsaglabā, bet papildus tie būtu jānosaka kā minimālo pienākumu kopums, kuru var piemērot uzņēmumiem, lai izvairītos no regulas noteikumu pārkāpšanas. Izņēmuma kārtā, lai pildītu starptautiskās saistības vai Kopienas tiesības, var būt lietderīgi uzlikt pienākumus visiem tirgus dalībniekiem attiecībā uz piekļuvi vai savstarpēju savienojumu, tāpat kā tas ir pašlaik ierobežotas piekļuves sistēmas gadījumā attiecībā uz ciparu televīzijas pakalpojumiem."

4 Saskaņā ar šīs direktīvas preambulas deviņpadsmito apsvērumu:

"Piespiedu piekļuvi tīkla infrastruktūrai var attaisnot kā līdzekli konkurences palielināšanai, bet valsts pārvaldes iestādēm ir jālīdzsvaro infrastruktūras īpašnieka tiesības izmantot tā infrastruktūru savam labumam un citu pakalpojuma sniedzēju tiesības piekļūt iekārtām, kas ir svarīgas konkurētspējīgu pakalpojumu sniegšanai. Ja operatoriem ir uzlikti pienākumi, saskaņā ar kuriem jāizpilda pamatotas prasības par piekļuvi tīklu elementiem un ar tiem saistītām iekārtām un to izmantošanu, šādas prasības būtu jānoraida, pamatojoties tikai uz objektīviem kritērijiem, tādiem kā tehniskās iespējas vai nepieciešamība saglabāt tīkla integritāti. Ja piekļuve ir atteikta, persona, kurai ir atteikts, lietu var iesniegt strīda izšķiršanas procedūrai, kas minēta [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Direktīvas 2002/21/EK [par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem] (pamatdirektīva) [(OV L 108, 33. lpp., turpmāk tekstā — "pamatdirektīva")] 20. un 21. pantā. Operatoram ar piespiedu piekļuves saistībām

nedrīkst pieprasīt nodrošināt tāda veida piekļuvi, kuru tas nespēj nodrošināt. Valsts pārvaldes iestādes uzliktai piespiedu piekļuvei, kas īstermiņā palielina konkurenci, nevajadzētu samazināt konkurējošo uzņēmumu stimulu investēt alternatīvās iekārtās, kas nodrošinās lielāku konkurenci ilgtermiņā. Komisija ir publicējusi Paziņojumu par konkurences noteikumu piemērošanu piekļuves nolīgumiem telekomunikāciju sektorā [(OV 1998, C 265, 2. lpp.)], kas risina šos jautājumus. Valsts pārvaldes iestādes piespiedu piekļuves sniedzējiem un/vai saņēmējiem var noteikt tehniskos un darbības nosacījumus saskaņā ar Kopienas tiesībām. Jo īpaši tehnisko standartu noteikšanai būtu jāatbilst Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvai 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu, kā arī informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā [(OV L 204, 37. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK (OV L 217, 18. lpp.)]."

5 Šīs direktīvas 2. pantā ietvertas *inter alia* šādas definīcijas:

"[..]

a) "piekļuve" nozīmē iekārtu un/vai pakalpojumu ekskluzīvas vai neekskluzīvas pieejas sniegšanu citam uzņēmumam ar konkrētiem nosacījumiem, lai sniegtu elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Tā *inter alia* iekļauj: piekļuvi tīkla elementiem un ar tiem saistītām iekārtām, kas var iekļaut iekārtu savienojumu ar vadiem vai bez (jo īpaši tas iekļauj piekļuvi vietējai sakaru līnijai un iekārtām un pakalpojumiem, kas nepieciešami, lai nodrošinātu pakalpojumus vietējā sakaru līnijā), piekļuvi fiziskai infrastruktūrai, ietverot ēkas, līnijas un stabus; piekļuvi

atbilstīgām programmatūras sistēmām, ietverot darbības atbalstsistēmas, piekļuvi numura translācijai vai sistēmām, kas piedāvā līdzīgas iespējas, piekļuvi fiksētajiem un mobilajiem tīkliem, jo īpaši viesabonēšanai, piekļuvi ierobežotas piekļuves sistēmām ciparu televīzijas pakalpojumiem; piekļuvi virtuālā tīkla pakalpojumiem;

b) "savstarpējs savienojums" ir viena un tā paša vai dažādu uzņēmumu publisko komunikāciju tīklu fizisks un loģisks savienojums, lai ļautu viena uzņēmuma lietotājiem sazināties ar tā paša vai cita uzņēmuma lietotājiem vai piekļūt pakalpojumiem, ko sniedz cits uzņēmums. Pakalpojumus var sniegt iesaistītās puses vai citas puses, kam ir piekļuve tīklam. Savstarpējs savienojums ir īpašs piekļuves veids, kas ieviests starp publiskā tīkla operatoriem;

[..]."

6 Piekļuves direktīvas 4. panta 1. punkts formulēts šādi:

"Publisko komunikāciju tīklu operatoriem ir tiesības un, ja citi uzņēmumi, kas ir pilnvaroti to darīt, pieprasa, pienākums pārrunāt savstarpējo savienojumu savā starpā, lai nodrošinātu publiski pieejamus elektroniskos komunikāciju pakalpojumus, lai nodrošinātu pakalpojumu sniegšanu un savietojamību visā Kopienā. Operatori piedāvā piekļuvi un savstarpēju savienojumu citiem uzņēmumiem ar noteikumiem un nosacījumiem, kas saskan ar pienākumiem, ko valsts pārvaldes iestāde uzlikusi, ievērojot 5., 6., 7. un 8. pantu."

7 Šīs direktīvas 5. pantā, kurā noteiktas valsts pārvaldes iestāžu tiesības un pienākumi attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, paredzēts:

"1. Valsts pārvaldes iestādes, darbojoties saskaņā ar [pamatdirektīvas] 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un, attiecīgos gadījumos, nodrošina, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, ilgstošu konkurenci un sniedzot maksimālu labumu lietotājiem.

Jo īpaši, neskarot pasākumus, kurus var veikt attiecībā uz uzņēmumiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar 8. pantu, valsts pārvaldes iestādes var uzlikt:

a) līmenī, kas nepieciešams, lai nodrošinātu pilnīgu pārklājumu, pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi lietotājiem, attaisnotos gadījumos ieskaitot pienākumu savstarpēji savienot to tīklus, ja tas jau nav izdarīts;

b) līmenī, kas nepieciešams, lai nodrošinātu lietotāju pieejamību ciparu radio un televīzijas pārraides pakalpojumiem, ko precizējusi dalībvalsts, pienākumus operatoriem nodrošināt piekļuvi citām iekārtām, kas minētas I pielikuma II daļā, ar godīgiem, samērīgiem un nediskriminējošiem noteikumiem.

2. Valsts pārvaldes iestāde, uzliekot operatoram pienākumus nodrošināt piekļuvi saskaņā ar 12. pantu, var noteikt tehniskos vai darbības nosacījumus, kas šādas piekļuves sniedzējam un/vai saņēmējiem jāievēro, saskaņā ar Kopienas tiesībām, lai nepieciešamības gadījumā nodrošinātu parasto tīkla darbību. Nosacījumos, kas attiecas uz īpašu tehnisko standartu vai specifikāciju ieviešanu, ievēro [pamatdirektīvas] 17. pantu.

3. Pienākumi un nosacījumi, kas uzlikti saskaņā ar 1. un 2. punktu, ir objektīvi, caurskatāmi, samērīgi un nediskriminējoši, un tos ievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6. un 7. pantā.

4. Attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestāde ir pilnvarota iejaukties pēc savas iniciatīvas — attaisnotos gadījumos vai, nolīguma neesamības gadījumā starp uzņēmumiem — pēc kādas iesaistītās puses pieprasījuma, lai nodrošinātu politikas mērķus, kas minēti [pamatdirektīvas] 8. pantā, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6., 7., 20. un 21. pantā."

8 Piekļuves direktīvas 6. un 7. pants, kas ietverti tās III nodaļā "Operatoru pienākumi un tirgus analīzes procedūras", attiecas uz ierobežotu piekļuvi ciparu televīzijas un radio pakalpojumiem, kas sniegti skatītājiem un klausītājiem, kā arī uz iepriekšējo pienākumu attiecībā uz piekļuvi un savstarpējo savienojumu obligātu pārskatu.

9 Piekļuves direktīvas 8. panta 2. un 3. punktā precizēts:

"2. Ja operators saskaņā ar [pamatdirektīvas] 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā ir izraudzīts kā tāds operators, kuram ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, valsts pārvaldes iestādes atbilstīgi uzliek pienākumus, kas minēti šīs direktīvas 9. līdz 13. pantā.

3. Neskarot:

— [..] 5. panta 1. punkta, 5. panta 2. punkta un 6. panta noteikumus,

— [pamatdirektīvas] 12. un 13. panta noteikumus, [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Direktīvas 2002/20/EK [par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu] (atļauju izsniegšanas direktīva) [OV L 108, 21. lpp.] pielikuma B daļas 7. nosacījumu, kas piemērots saskaņā ar [pēdējās] minētās direktīvas 6. panta 1. punktu, [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Direktīvas 2002/22/EK [par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem] ([universālā] pakalpojuma direktīva) [(OV L 108, 51. lpp., turpmāk tekstā — "universālā pakalpojuma direktīva")] 27., 28. un 30. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvas 97/66/EK attiecībā uz personu datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju sektorā [(OV 1998, L 24, 1. lpp.)] attiecīgos noteikumus, kas iekļauj pienākumus uzņēmumiem, kas nav izraudzīti kā tādi uzņēmumu, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, vai

— nepieciešamību ievērot starptautiskās saistības,

valsts pārvaldes iestādes neuzliek 9. līdz 13. pantā minētos pienākumus operatoriem, kas nav izraudzīti saskaņā ar 2. punktu.

[..]"

10 Piekļuves direktīvas 12. pantā ar nosaukumu "Pienākumi piekļuvei īpašām tīkla iekārtām un to izmantošanai" noteikts:

"1. Valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar 8. panta noteikumiem var uzlikt operatoriem pienākumu izpildīt pamatotus piekļuves un izmantošanas pieprasījumus īpašiem tīkla elementiem un ar to saistītām iekārtām *inter alia* situācijās, kad valsts pārvaldes iestāde uzskata, ka piekļuves atteikums vai nepamatoti noteikumi un nosacījumi, kuriem ir līdzīga ietekme, kavēs ilgstoša konkurences tirgus izveidi mazumtirdzniecības līmenī vai nebūs lietotāju interesēs.

Operatoriem *inter alia* var pieprasīt:

[..]

b) godprātīgi veikt pārrunas ar uzņēmumiem, kas pieprasa piekļuvi;

[..]

2. Valsts pārvaldes iestādēm nolemjot, vai uzlikt 1. punktā minētos pienākumus, un jo īpaši izvērtējot, vai šādi pienākumi būtu samērīgi ar mērķiem, kas minēti [pamatdirektīvas] 8. pantā, tās jo īpaši ņem vērā šādus faktorus:

a) konkurējošo iekārtu izmantošanas vai uzstādīšanas tehnisko un ekonomisko dzīvotspēju, ņemot vērā tirgus attīstības pakāpi, kā arī ņemot vērā attiecīgā savstarpējā savienojuma un piekļuves raksturu un veidu;

b) piedāvātās piekļuves nodrošināšanas iespējamību attiecībā uz pieejamo jaudu;

c) iekārtas īpašnieka sākotnējās investīcijas, ņemot vērā attiecīgo risku, veicot investīcijas;

d) nepieciešamību nodrošināt konkurenci ilgtermiņā;

e) attiecīgos gadījumos, attiecīgās intelektuālā īpašuma tiesības;

f) Viseiropas pakalpojumu nodrošināšanu."

11 Pamatdirektīvas 8. pantā noteikti politikas mērķi un reglamentējoši principi, kuru ievērošana jānodrošina valsts pārvaldes iestādēm.

Valsts tiesības

12 2004. gada 16. jūlija Telesakaru likuma (*Prawo Telekomunikacyjne*, 2004. gada *Dz. U.* Nr. 171, 1800. lpp., turpmāk tekstā — "Telesakaru likums") 1. pantā noteikta sistēma, kas piemērojama telesakaru pakalpojumu sniegšanas un telesakaru tīkla vai saistīto iekārtu nodrošināšanas darbībām (turpmāk tekstā — "telesakaru darbības").

13 1. panta 2. punktā paredzēts:

"Likuma mērķis ir izveidot nosacījumus:

1) godīgas un efektīvas konkurences veicināšanai telesakaru pakalpojumu jomā;

2) mūsdienīgu telesakaru infrastruktūru attīstībai un izmantošanai;

3) pienācīgas numurēšanas, radiofrekvenču un orbitālo iekārtu pārvaldības nodrošināšanai;

4) maksimāla labuma garantēšanai lietotājiem telesakaru pakalpojumu daudzveidības, cenas un kvalitātēs ziņā;

5) tehnoloģiskās neitralitātes nodrošināšanai.

[..]"

14 Telesakaru likuma 26. pants formulēts šādi:

"1. Ja cits telesakaru uzņēmums vai vienība, kas minēta 4. panta 1., 2., 4., 5., 7. un 8. punktā, to lūdz, publiskā telesakaru tīkla operatoram ir pienākums veikt pārrunas par piekļuves līguma noslēgšanu, lai sniegtu sabiedrībai pieejamus telesakaru pakalpojumus un nodrošinātu pakalpojumu savietojamību.

2. Ja telesakaru uzņēmumi piedalās sarunās par piekļuves līgumu nosacījumiem, tiem ir jāievēro tiem noteiktie pienākumi.

3. Sarunu gaitā saņemtā informācija var tikt izmantota tikai atbilstoši tās mērķim un ir konfidenciāla, ja vien nav noteikts citādi.

4. Ja vien nav noteikts citādi, šīs nodaļas normas par telesakaru uzņēmumiem attiecas uz 4. panta 1., 2., 4., 5., 7. un 8. punktā minētajām vienībām.

5. Ja kādas dalībvalsts operators, kas lūdz piekļuvi telesakaru tīklam, Polijā neveic nekādas telesakaru darbības, tam nav jāreģistrējas 10. pantā minētajā reģistrā."

15 Saskaņā ar Telesakaru likuma 27. pantu:

"1. *Urząd Komunikacji Elektronicznej* (*UKE*) [Elektronisko sakaru biroja] priekšsēdētājs pēc savas ierosmes vai jebkuras piekļuves līguma noslēgšanas sarunu puses rakstiska lūguma var, izdodot rīkojumu, noteikt sarunu noslēguma termiņu, kas nevar pārsniegt 90 dienas kopš lūguma noslēgt piekļuves līgumu iesniegšanas.

2. Ja sarunas netiek uzsāktas, operators, kam jāpiešķir piekļuve, to atsaka vai 1. punktā noteiktajā termiņā līgums netiek noslēgts, jebkura puse var lūgt *UIKE* priekšsēdētājam pieņemt lēmumu, izšķirot strīdīgos jautājumus vai definējot sadarbības nosacījumus.

3. 2. punktā minētajā lūgumā tiek ietverts piekļuves līguma projekts un izklāstīti attiecīgie pušu viedokļi, kā tas ir noteikts likumā, kā arī norādīti līguma nosacījumi, par kuriem puses nav vienojušās.

4. Pēc *UIKE* priekšsēdētāja lūguma puses 14 dienu laikā viņu informē par saviem attiecīgajiem viedokļiem par strīdīgajiem jautājumiem, kā arī iesniedz lūguma izskatīšanai vajadzīgos dokumentus."

16 Šī likuma 28. pants formulēts šādi:

"1. Lēmumu par piekļuves piešķiršanu *UIKE* priekšsēdētājs pieņem 90 dienu laikā pēc 27. panta 2. punktā minētā lūguma iesniegšanas dienas, ņemot vērā šādus kritērijus:

1) telesakaru tīklu lietotāju intereses;

2) telesakaru uzņēmumiem noteiktie pienākumi;

3) mūsdienīgu telesakaru pakalpojumu veicināšana;

4) esošo strīdīgo jautājumu būtība un praktiska iespēja, ievērojot piekļuves tehniskos un ekonomiskos aspektus, īstenot telesakaru uzņēmumu, sarunu pušu, piedāvātos risinājumus vai alternatīvus risinājumus;

5) garantijas attiecībā uz:

   a) tīkla integritāti un pakalpojumu savietojamību,

   b) nediskriminējošiem piekļuves nosacījumiem,

   c) konkurences attīstību telesakaru pakalpojumu tirgū;

6) to telesakaru uzņēmumu ietekme tirgū, kuru tīkli ir savstarpēji savienoti;

7) sabiedrības intereses, tostarp attiecībā uz vides aizsardzību;

8) universālo pakalpojumu turpinātība.

2. *UKE* priekšsēdētājs lēmumu par piekļuves piešķiršanu 4. panta 1., 2., 4., 5., 7. un 8. punktā minētajām vienībām pieņem 60 dienu laikā pēc 27. panta 2. punktā minētā lūguma iesniegšanas, ievērojot [šī panta] 1. punkta 1.–4. apakšpunktā, 5. apakšpunkta a) un c) punktā un 6.–8. apakšpunktā minētos kritērijus attiecībā uz valsts aizsardzību un drošību, sabiedrības drošību un sabiedrisko kārtību, kā arī šo vienību veikto uzdevumu īpašo raksturu.

3. Piekļuves lēmumā attiecībā uz tīklu savstarpēju savienojumu var ietvert [saistošus un atkarībā no savstarpēji savienoto tīklu veida mainīgus] noteikumus.

4. Piekļuves piešķiršanas lēmums daļēji aizstāj piekļuves līgumu, uz kuru šis lēmums attiecas.

5. Ja ieinteresētās puses noslēdz piekļuves līgumu, piekļuves lēmuma noteikumi, uz kuriem attiecas šis līgums, zaudē spēku saskaņā ar likumu.

6. Piekļuves lēmumu *UKE* priekšsēdētājs var grozīt, pamatojoties uz jebkuras iesaistītās puses lūgumu vai pēc savas ierosmes, ja šādus grozījumus pamato nepieciešamība nodrošināt lietotāju interešu aizsardzību, efektīvu konkurenci vai pakalpojumu savietojamību.

7. Ja sakarā ar to pienākumu, kuri izriet no piekļuves lēmuma, neizpildi vai nepienācīgu izpildi tiek iesniegtas finanšu pretenzijas, ir jāvēršas tiesā.

8. *UKE* priekšsēdētājs pieņem lēmumu par piekļuvi, kurā ietvertas visas vajadzīgās normas, lai nodrošinātu piekļuvi, ja viena no pusēm ir telesakaru uzņēmums, kam noteikts pienākums [*inter alia*] saskaņā ar 45. [pantu]."

17 Saskaņā ar šī likuma 29. pantu:

"*UKE* priekšsēdētājs var pēc savas ierosmes nolemt grozīt piekļuves līguma tekstu vai likt pusēm veikt šos grozījumus, ja tos pamato nepieciešamība nodrošināt lietotāju interešu aizsardzību, efektīvu konkurenci vai pakalpojumu savietojamību."

18 Telesakaru likuma 30. pantā paredzēts, ka "26.–28. pants [..] *mutatis mutandis* attiecas uz piekļuves līgumu grozījumiem".

19 Saskaņā ar šī likuma 45. pantu:

"Ņemot vērā pienākumu adekvāto raksturu attiecībā uz identificēto problēmu, samērīguma principu un 1. panta 2. punktā minētajiem mērķiem un ievērojot

1. panta 3. punktu, *UKE* priekšsēdētājs var pieņemt lēmumu, nosakot telesakaru uzņēmumam, kas kontrolē lietotāju piekļuvi, pārvaldes pienākumus, kuri vajadzīgi, lai šī uzņēmuma lietotājiem nodrošinātu sakarus ar cita telesakaru uzņēmuma lietotājiem, tostarp savstarpēja savienojuma pienākumu."

20 Šī likuma 136. pantā noteikts:

"1. Lai nodrošinātu lietotāju piekļuvi radio un ciparu televīzijas pakalpojumiem, *UKE* priekšsēdētājs var pieņemt lēmumu, nosakot pienākumu telesakaru uzņēmumiem piešķirt piekļuvi šādām saistītām iekārtām:

1) datorprogrammu saskarnēm,

2) elektroniskām programmu pamācībām.

2. Noteikumi par konsultēšanās un konsolidēšanas procedūru attiecas uz 1. punktā minēto lēmumu.

3. *UKE* priekšsēdētājs 1. punktā minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz vienlīdzības un nediskriminācijas principiem."

Pirmstiesas procedūra

21 Ar 2005. gada 21. martā nosūtīto brīdinājuma vēstuli Komisija informēja Polijas Republiku par tās bažām par piekļuves direktīvas 4. panta 1. punkta un 5. panta 1. punkta pirmās daļas transponēšanu valsts tiesībās. Šī dalībvalsts sniedza atbildi 2005. gada 20. maija vēstulē.

22 2006. gada 4. jūlijā Komisija izdeva argumentētu atzinumu, aicinot šo dalībvalsti veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu laikā pēc tā saņemšanas. Polijas iestādes atbildi uz šo atzinumu sniedza 2006. gada 4. septembrī. Uzskatīdama šo atbildi par neapmierinošu, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz Telesakaru likuma 26. panta neatbilstību piekļuves direktīvas 4. panta 1. punktam

Lietas dalībnieku argumenti

23 Izvirzīdama pirmo iebildumu, Komisija apgalvo, ka piekļuves direktīvas 4. panta 1. punktā paredzētais pienākums veikt pārrunas ir jāpilda visiem publisko telesakaru tīklu operatoriem un tas attiecas uz tīklu savstarpēju savienojumu. Šis savienojums ir

īpašs piekļuves veids, kas tiek īstenots starp dažādiem publisko tīklu operatoriem un neparedz nekādu citu piekļuves formu. Valsts pārvaldes iestāde iejaucas vienīgi ārkārtas apstākļos.

24 Komisija uzskata, ka no piekļuves direktīvas preambulas sestā un četrpadsmitā apsvēruma un 8. panta 3. punkta, 5. panta 1. punkta un 12. panta izriet, ka, pirmkārt, jāizvērtē situācija, lai noteiktu, vai attiecīgais tirgus ir pakļauts tiesiskajam regulējumam *ex ante* un kāds ir konkurences līmenis šajā tirgū. Otrkārt, valsts pārvaldes iestādēm jāņem vērā visi elementi un jāizvērtē piekļuves piešķiršanas pienākuma ietekme uz konkurenci šajā tirgū ilgtermiņā. Treškārt, saskaņā ar piekļuves direktīvas 5. panta 1. punktu valsts pārvaldes iestādei jābūt tiešā veidā pilnvarotai visiem operatoriem, tostarp tiem, kam tirgū nav būtiskas ietekmes, noteikt pienākumu pārrunāt jautājumu par piekļuvi telesakaru tīkliem. Ceturtkārt, viens no Kopienu elektronisko sakaru jomas tiesiskā regulējuma pīlāriem ir princips, saskaņā ar kuru valsts pārvaldes iestāde iejaucas vienīgi tad, ja brīva tirgus mehānismi nedarbojas vai nedod apmierinošus rezultātus.

25 Pēc Komisijas domām, Telesakaru likuma 26. panta 1. punkta sekas ir tādas, ka tiek noteikts vispārējs pienākums godprātīgi pārrunāt jautājumu par līgumiem, kas attiecas uz piekļuvi telesakaru tīkliem.

26 Komisija uzskata — ja šāds pienākums noteikts *ex lege*, tas nozīmē ne tikai to, ka pārvaldes iestādei nav jāpārbauda, vai šī pienākuma noteikšana veicina piekļuvi telesakaru tīkliem, bet arī to, ka ar to netiek līdzsvarotas attiecīgā tīkla operatora un to uzņēmumu intereses, kuri lūdz piekļuvi šim tīklam, un netiek izvērtēta šī pienākuma ietekme uz konkrēto tirgu. Tāpat šai iestādei nav jānorāda, vai ir izpildīti piekļuves direktīvas 5. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi.

27 Turklāt Komisija apgalvo, ka Polijas Republikas viedoklis ir pamatots ar divām kļūdainām tēzēm: pirmkārt, ka piekļuves direktīvā noteikts, ka valsts pārvaldes iestāde var, neņemot vērā konkrēto situāciju, ikvienam telesakaru tīkla operatoram noteikt pienākumu veikt pārrunas par piekļuvi šim tīklam; otrkārt, ka pārrunu veikšana ir minimāls telesakaru tīkla operatoru pienākums, kas neietekmē to lēmumus ieguldījumu jomā un tātad arī konkurences nosacījumus.

28 Visbeidzot, Komisija atzīmē ka, pirmkārt, Telesakaru likumā piedāvātais risinājums neļauj labāk īstenot tiesiskās drošības principu salīdzinājumā ar piekļuves direktīvu un ka, otrkārt, šajā direktīvā paredzētas nevis tiesības pieprasīt uzsākt pārrunas, bet gan tikai valsts pārvaldes iestādes tiesības pēc tirgus analīzes pabeigšanas telesakaru tīklu operatoriem, kam ir būtiska ietekme tirgū, vai jebkuram operatoram noteikt pienākumu veikt pārrunas.

29 Polijas Republika apstrīd šī pirmā iebilduma pamatotību. Tā apgalvo, ka teleoloģiska un funkcionāla piekļuves direktīvas interpretācija liek secināt, ka, paredzot pienākumu veikt pārrunas ne vien par telesakaru tīklu savstarpēju savienojumu, bet arī par piekļuvi šiem tīkliem, Telesakaru likuma 26. panta noteikumi nav pretrunā šīs direktīvas 4. panta 1. punktam.

30 Tāpēc šī dalībvalsts, pirmkārt, uzsver, ka telesakaru tīkla operatoru pienākumu veikt pārrunas ar uzņēmumu, kas lūdz piekļuvi šim tīklam, savā ziņā veicina piekļuvi telesakaru tīkliem. Tādējādi visām ieinteresētajām pusēm varētu tikt panākta maksimāla esošo infrastruktūru izmantošana.

31 Turklāt šī dalībvalsts norāda, ka pieejai, saskaņā ar kuru valsts iestādēm tiek piešķirta kompetence šādam operatoram noteikt pienākumu veikt pārrunas, pamatojoties uz tā uzņēmuma lūgumu, kas lūdz piekļuvi attiecīgajam tīklam, un [Polijas Republikas] pieejai, šim uzņēmumam garantējot tiesības panākt, ka tiek uzsāktas pārrunas, attiecībā uz šo operatoru ir līdzīgi rezultāti.

32 Otrkārt, Polijas Republika uzskata, ka tās pieeja ir vislabākais veids, kā īstenot tiesiskās drošības principu, jo operatoriem ir iespēja precīzi zināt tiem saskaņā ar Telesakaru likumu noteikto pienākumu apjomu.

33 Šī dalībvalsts turklāt apgalvo, ka no piekļuves direktīvas preambulas sestā apsvēruma un 5. panta 1. punkta pirmās daļas izriet, ka jebkuram uzņēmumam *de facto* ir tiesības lūgt publiska telesakaru tīkla operatoram veikt pārrunas par piekļuvi šim tīklam un, ja šis operators pārrunas neveic, uzņēmums var vērsties valsts pārvaldes iestādē. Līdz ar to valsts pārvaldes iestādes lēmums, ar kuru attiecīgajam operatoram tiek noteikts pienākums uzsākt pārrunas, var tikt uzskatīts par deklaratīvu lēmumu, kas apstiprina šāda šī operatora pienākuma esamību un tātad atbilstošas piekļuvi pieprasījušā uzņēmuma tiesības. Tādējādi šīs tiesības un tām simetriskais operatoru pienākums ir pilnībā pamatots ar šīs direktīvas mērķi.

34 Visbeidzot, pēc šīs dalībvalsts domām, Telesakaru likuma trīs gadu spēkā esamības periodā tas nav nelabvēlīgi ietekmējis ne operatorus, ne konkurences attīstību.

Tiesas vērtējums

35 Vispirms jāatzīmē, ka Polijas Republika atzīst, ka Telesakaru likuma 26. panta 1. punkts ir vispārēja tiesību norma, kurā visiem publiska telesakaru tīkla operatoriem noteikts pienākums godprātīgi veikt pārrunas par līguma par piekļuvi šim tīklam noslēgšanu, pamatojoties uz jebkura šādu piekļuvi pieprasījuša uzņēmuma lūgumu; turklāt šīm pārrunām jāattiecas ne tikai uz līgumiem par savstarpēju savienojumu, bet arī uz līgumiem, kas regulē piekļuvi minētajam tīklam.

36 Uzreiz jāatzīst, ka pienākums veikt pārrunas, kas jāpilda visiem publisku telesakaru tīklu operatoriem, ja to lūdz citi uzņēmumi, kam ir atļauja, kāda paredzēta piekļuves direktīvas 4. panta 1. punktā, attiecas uz savstarpēju savienojumu, kas atbilstoši šīs direktīvas 2. panta b) punktā ietvertajai definīcijai "ir īpašs piekļuves veids, kurš ieviests starp publiskā tīkla operatoriem". Pretēji Telesakaru likuma 26. pantam šis pienākums neattiecas uz citiem piekļuves tīkliem veidiem, kas definēti šīs direktīvas 2. panta a) punktā un paredzēti Telesakaru likumā.

37 Tāpat jāatgādina, ka piekļuves direktīvas 4. panta 1. punkta otrajā teikumā operatoriem ļauts piedāvāt piekļuvi un savstarpēju savienojumu citiem uzņēmumiem saskaņā ar kārtību un nosacījumiem, kas atbilst pienākumiem, ko nosaka valsts pārvaldes iestāde. Tādi ir, piemēram, pienākumi, ko šī iestāde saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 2. punktu pēc tirgus analīzes pabeigšanas var noteikt operatoram, kam attiecīgajā tirgū ir būtiska ietekme.

38 No piekļuves direktīvas 8. panta un 12. panta 1. punkta b) apakšpunkta kopīgajiem noteikumiem izriet, ka pienākumu godprātīgi pārrunāt līgumu ar uzņēmumiem valsts pārvaldes iestāde pēc tirgus analīzes veikšanas var noteikt operatoriem, kam ir būtiska ietekme šajā tirgū.

39 Kā savu secinājumu 62. punktā atzīmējis ģenerāladvokāts, Telesakaru likuma 26. pants nav pamatots ar režīmu dualitāti atkarībā no uzņēmumu ietekmes [tirgū], bet gan paredz vienlīdzīgu attieksmi pret visiem operatoriem, neļaujot valsts pārvaldes iestādei ņemt vērā konkrēto situāciju pirms iejaukšanās vai piekļuvi telesakaru tīklam pieprasījušā uzņēmuma lūguma izskatīšanas laikā.

40 Telesakaru likumā paredzētā pienākuma godprātīgi pārrunāt piekļuves līgumus sekas ir tādas, ka pienākums tiek noteikts, iepriekš neizvērtējot efektīvas konkurences līmeni attiecīgajā tirgū. Tāpat šis likums neļauj šo pienākumu atcelt vai grozīt, ja konkurence šajā tirgū intensificējas.

41 Turklāt valsts pārvaldes iestādes iejaukšanās saskaņā ar piekļuves direktīvas preambulas deviņpadsmito apsvērumu jāīsteno, palielinot konkurenci un līdzsvarojot īpašnieka tiesības izmantot savu infrastruktūru savam labumam un citu pakalpojuma sniedzēju tiesības piekļūt iekārtām, kas ir svarīgas konkurētspējīgu pakalpojumu sniegšanai.

42 Atbilstoši piekļuves direktīvas 12. panta 2. punktam valsts pārvaldes iestādes iejaukšanos ierobežo nepieciešamība ņemt vērā šajā normā minētos elementus, tostarp nepieciešamību saglabāt konkurenci ilgtermiņā, un izvērtēt to pienākumu

samērīgumu, kurus šī iestāde paredz noteikt attiecībā uz piekļuvi konkrētiem tīkla elementiem un to izmantošanu saistībā ar pamatdirektīvas 8. pantā noteiktajiem mērķiem.

43 Neparedzot valsts pārvaldes iestādes iejaukšanos pirms pienākuma pārrunāt piekļuves līgumus noteikšanas, Telesakaru likums neļauj veikt nekādu situācijas izvērtējumu saskaņā ar minētajā 12. panta 2. punktā paredzētajiem faktoriem.

44 Līdz ar to, publisko sakaru tīklu operatoriem nosakot vispārēju pienākumu pārrunāt līgumus par piekļuvi telesakaru tīklam, Polijas Republika nav pareizi transponējusi piekļuves direktīvas 4. panta 1. punktu.

45 Šīs dalībvalsts arguments, ka dinamiskāka un teleoloģiskāka šīs direktīvas interpretācija veicinātu ātrāku tehnoloģisko attīstību, šo secinājumu neatspēko.

46 Jāatzīst, ka valsts pārvaldes iestādei jāiejaucas vienīgi ar mērķi nodrošināt efektīvu tirgus darbību. Šajā sakarā piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēts, ka šai iestādei jāveicina saimnieciskā efektivitāte, ilgstoša konkurence un jāsniedz maksimāls labums lietotājiem.

47 Runājot par šīs dalībvalsts argumentu, ka Telesakaru likums nostiprina tiesiskās drošības principa ievērošanu, pietiek norādīt, ka šis princips nekādā gadījumā neļauj atkāpties no piekļuves direktīvas noteikumiem.

48 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais iebildums ir pamatots.

49 Līdz ar to jāatzīst, ka, pareizi netransponējot piekļuves direktīvas 4. panta 1. punktu, Polijas Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus.

Par otro iebildumu, kas attiecas uz Telesakaru likuma neatbilstību piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajai daļai

Lietas dalībnieku argumenti

50 Izvirzīdama otro iebildumu, Komisija apgalvo, ka Telesakaru likuma 26.–30. pantā nav nodrošināta pareiza piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmās daļas transpozīcija. No Telesakaru likuma 26.–30. panta, kā arī 45. un 136. panta izriet, ka visiem publisku sakaru tīklu operatoriem ir pienākums pārrunāt piekļuvi šiem tīkliem, ka valsts pārvaldes iestādes priekšsēdētājs var lemt par šāda veida pārrunu beigu termiņu un ka, ja puses nepanāk vienošanos, šis priekšsēdētājs pēc kādas puses lūguma var pieņemt

lēmumu par piekļuves piešķiršanu, kas aizstāj piekļuves līgumu daļā, uz kuru attiecas šis lēmums, un noteikt pienākumus uzņēmumiem neatkarīgi no to stāvokļa tirgū.

51 Šajā sakarā Komisija apgalvo, ka, pirmkārt, piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkts nevar tikt īstenots ar vispārēju tiesību normu, jo tajā prasīts, ka valsts pārvaldes iestādei jābūt pilnvarotai rīkoties vienīgi atsevišķos gadījumos. Šīs pilnvaras ir ierobežotas ar atsauci uz pamatdirektīvas 8. pantā minētajiem mērķiem un ar piekļuves direktīvas 5. panta 3. punktā paredzētajām prasībām. Piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkts ir nevis vienkārša programmas plānošanas norma, bet gan noteikums, kurā norādīti lēmumi, kurus pieņemt jābūt pilnvarotām valsts pārvaldes iestādēm. Tas ir piekļuves direktīvas 8. pantā paredzētā vispārējā principa izņēmums, kas jāinterpretē šauri.

52 Otrkārt, tā norāda, ka piekļuves direktīvas 5. panta 4. punktā *per se* nav atļauts noteikt pienākumus visiem uzņēmumiem, bet gan tikai tiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, vai — neatkarīgi no šī nosacījuma — šīs direktīvas 8. panta 3. punktā minētajos gadījumos. Šīs direktīvas 9.–13. pantā minētie pienākumi nevar tikt noteikti, pamatojoties uz 5. panta 4. punktā aprakstīto procedūru.

53 Treškārt, tā apgalvo, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkts valsts pārvaldes iestāžu pilnvaras nepadara atkarīgas no tā, vai starp uzņēmumiem ir radies kāds strīds.

54 Savukārt Polijas Republika šo iebildumu apstrīd. Tā norāda, ka, pirmkārt, abi noteikumi, kas izriet no piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmās daļas un saskaņā ar kuriem valsts pārvaldes iestādei jāveicina un, ja nepieciešams, jānodrošina piekļuve tīkliem, savstarpējs savienojums un pakalpojumu savietojamība, ir ļoti vispārējas programmas plānošanas normas. Šādi noteikumi ir saistoši dalībvalstīm vienīgi attiecībā uz mērķi, kura sasniegšana tām jānodrošina, īstenojot savu piekļuves telesakaru tīkliem politiku.

55 Šo interpretāciju apstiprina piekļuves direktīvas vispārējā sistēma, jo 5. pants ir ietverts tās II nodaļā ar nosaukumu "Vispārīgie noteikumi".

56 Atbildētāja dalībvalsts tāpat apgalvo, ka pamatdirektīvas 8. pantā minētie mērķi ir definēti vispārīgi, līdz ar to atsauce uz tiem valsts pārvaldes iestādēm atstāj lielu rīcības brīvību. Turklāt pat precīza šo iestāžu darbības mērķu definēšana uzņēmumiem, kas darbojas attiecīgajā tirgū, negarantētu iespēju iepriekš paredzēt pildāmos pienākumus. Saskaņā ar tiesiskās drošības principu tiesību normām jābūt skaidrām un precīzām.

57 Tāpat vispārējās pārvaldes pilnvaras nav ierobežotas ar piekļuves direktīvas 5. panta 3. punktā minētajiem kritērijiem, kas attiecas uz tās 5. panta 1. un 2. punktā noteiktajiem pienākumiem un prasībām.

58 Šī dalībvalsts secina, ka 5. pants nevar tikt transponēts burtiski, paredzot valsts pārvaldes iestādei vispārējas pilnvaras veicināt un nodrošināt piekļuvi telesakaru tīkliem.

59 Otrkārt, Polijas Republika uzsver, ka šis iebildums attiecas vienīgi uz Polijas tiesību neatbilstību piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajai daļai, nevis 5. panta 1. punkta otrajai daļai.

60 Turklāt tā apgalvo, ka Komisija neņem vērā, ka 5. panta 1. punkta pirmajā daļā ietverti divi tiesību noteikumi. Pirmais noteikums, paredzot vispārēju pienākumu vienmēr veicināt piekļuvi, savstarpēju savienojumu un pakalpojumu savietojamību neatkarīgi no apstākļiem, līdz ar ko valsts pārvaldes iestādei jārīkojas pastāvīgi, ir ieviests ar Telesakaru likuma 2. nodaļu. Otrais noteikums attiecas uz pienākumu nodrošināt piekļuvi tīklam, kas ir paredzēts šī likuma 28. un 29. pantā.

Tiesas vērtējums

61 Izvirzīdama otro iebildumu, Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmā daļa, kurā paredzēts pilnvarot valsts pārvaldes iestādi konkrēti iejaukties, lai ievērotu pamatdirektīvas 8. pantā minētos mērķus, Telesakaru likumā transponēta nepareizi.

62 Pirmkārt jāatgādina, ka valsts pārvaldes iestādes uzdevumi ir noteikti pamatdirektīvas 8.–13. pantā. Tās 8. panta 1. punktā paredzēts, ka dalībvalstis raugās, lai valsts pārvaldes iestādes, pildot šos uzdevumus, veiktu visus vajadzīgos pasākumus, lai sasniegtu šī paša panta 2.–4. punktā minētos mērķus.

63 Turklāt Tiesa šo 8. pantu interpretējusi tādējādi, ka tajā dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt, ka valsts pārvaldes iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai sekmētu konkurenci elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanas jomā, garantējot, ka konkurence elektronisko telesakaru nozarē netiek ne traucēta, ne ierobežota, un novēršot pēdējos šķēršļus šo pakalpojumu sniegšanai Eiropas mērogā (2008. gada 31. janvāra spriedums lietā C-380/05 *Centro Europa 7*, 81. punkts).

64 Otrkārt, jāatzīmē, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmā daļa attiecas uz valsts pārvaldes iestāžu tiesībām un pienākumiem attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu. Tajā paredzēts, ka valsts pārvaldes iestādes, darbojoties saskaņā ar pamatdirektīvas 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un attiecīgos gadījumos saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem nodrošina atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, ilgstošu konkurenci un sniedzot maksimālu labumu lietotājiem.

65 Tādējādi piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētas vienīgi vispārējas valsts pārvaldes iestāžu pilnvaras, lai sasniegtu pamatdirektīvas 8. pantā noteiktos mērķus konkrētā piekļuves un savstarpēja savienojuma jomā.

66 Treškārt, kā savu secinājumu 83. punktā atzīmējis ģenerāladvokāts, šī likuma 26.–30. pantā valsts pārvaldes iestādēm piešķirtas plašas tiesības iejaukties.

67 Ceturtkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākumu neizpildes procedūras ietvaros Komisijai ir jāpierāda, ka ir apgalvotā pienākumu neizpilde. Tieši Komisijai ir jāiesniedz Tiesai informācija, kas vajadzīga, lai pārbaudītu, vai ir pienākumu neizpilde (2008. gada 10. janvāra spriedums lietā C-387/06 Komisija/Somija, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Jāatzīst, ka, vienīgi apgalvojot, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmā daļa var tikt īstenota nevis ar vispārēju tiesību normu, bet gan tikai ar normu, kurā norādīti lēmumi, kurus pilnvarota pieņemt valsts pārvaldes iestāde, un nepierādot, ka attiecīgās Telesakaru likuma normas neīsteno pamatdirektīvas mērķus, Komisija nav pietiekami juridiski pierādījusi, ka šīs normas nenodrošina pareizu piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmās daļas transpozīciju.

69 Līdz ar to otrais iebildums ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar tā paša panta 3. punkta pirmo daļu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja ir izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā Komisijai un Polijas Republikai spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, tās sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) pareizi netransponējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) 4. panta 1. punktu, Polijas Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) Eiropas Kopienu Komisija un Polijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]